

Én mindennap előtted térdepelek,
s ha néha angyalok lóbálják béna lábaidat,
kristályhangod végtelenjén felnevetek,
mint jó anya, biztatnálak:
- Indulj csak, indulj az útra, fiam!
Magamhoz szorítom világod súlytalan álmait,
és nézem, ahogy öröklétű forrás fakad
apró kezed vékony ágaiban.
S míg bennem egymás hegyén-hátán fuldokolnak a szavak,
tekinteted túlvilág-fényében fürdetsz,
és vállamra ülteted báránylelkű csöndmadarad.